

وظایف معلمان و مربیان در دوران ادب

در هفت سال دوم، محور کار ما این است که با یک سلسله دستورهایی در فضای ادب و آداب، قدرت مدیریت تمایلات بچه‌ها را بالا ببریم. البته بسیاری از اوقات، این دستورها مستقیم نیستند، بلکه این دستورها به صورت مقرراتی در محیط وجود دارد. ۶۶

درست است که دستور، تلخ است ولی در این هفت سال دبستان (۷ تا ۱۴ سال) از تلخی فرار نکنید. بلکه این تلخی را یک طوری برای بچه‌ها شیرینش کنید. دستور فقط این نیست که به بچه‌ها بگویید: «این کار را بکن و آن کار را نکن» مثلاً می‌توانید بگویید: «اینجا آدابش اینچنین است...» با اینکار در واقع به صورت غیر مستقیم به او دستور داده‌اید. به این ترتیب یک مقدار از تلخی دستور مستقیم، کاسته می‌شود.

معلم باید به مدیریت روابط بین دانش آموزان بپردازد. اگر بناست آدابی رعایت شود، معلم یا مربی تربیتی، باید در «روابط بچه‌ها با بچه‌ها» نیز این آداب را بیان کند و انجام آن را پیگیری کند. در مدرسه، همه آداب منحصر به احترام به معلم و بزرگتر نیست، بلکه احترام به همکلاسی‌ها نیز مهم است.

شما می‌توانید با تجربه، ببینید که بچه‌ها سرِ صف مدرسه چگونه به رفتار معلم‌ها و ناظم و مدیر مدرسه نگاه می‌کنند و چقدر این رفتارها برایشان اهمیت دارد. اگر معلم‌ها در مقابل مدیر مدرسه، با احترام بایستند، این رفتار مؤدبانه معلم‌ها تأثیر تربیتی بسیار خوبی بر روی دانش آموزان خواهد داشت.

در دوران بعد از هفت سالگی وقتی عقل می‌خواهد رشد کند، باید با «ادب» و «دستور» رشد کند. بچه‌ها باید با دستور درس بخوانند نه با میلِ خودشان! این سن (۷ تا ۱۴) دورانی نیست که بچه را به میل خودش واگذار کنیم؛ بلکه دورانی است که باید مثل محیط پادگان نظم و ادب را رعایت کند. ما باید مؤدبانه زندگی کردن را برای بچه‌ها، در خانه و مدرسه تعمیم دهیم و البته این کار سختی است. آموزش و پرورش ما با این شرایط، خیلی فاصله دارد.

در دبستان باید همه چیز را مؤدبانه قرار دهیم. حداقلش این است که لباس بچه‌ها به صورت یک شکل (یونیفرم) باشد. البته این یونیفرم، فقط تا آخر ۱۴ سالگی، ادامه داشته باشد و وقتی که این دوران تمام شد (یعنی ابتدای سال نهم که بچه‌ها به سن ۱۵ سالگی میرسند) دیگر یونیفرم برداشته شود و لباس آزاد باشد، تا بچه‌ها لمس کنند که یک تفاوتی ایجاد شده است.

علیرضا پناهیان

Panahian_ir

www.panahian.ir

